

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6132/2020
10.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Филип Матковић адвокат из ..., против тужених Основне школе „Мирослав Антић“ из Футога, коју заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Светлана Голубовић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2129/20 од 22.09.2020. године, у седници већа одржаној 10.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2129/20 од 22.09.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2129/20 од 22.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 2786/2015 од 07.02.2020. године, у првом ставу изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезу да му на име накнаде штете исплате укупно 500.000,00 динара, и то за душевне болове због повреде угледа 200.000,00 динара, за душевне болове због повреде части 200.000,00 динара и за страх 100.000,00 динара, као и да му накнаде трошкове парничног поступка све са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. У другом ставу изреке обавезан је тужилац да првотуженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 145.500,00 динара. У трећем ставу изреке обавезан је тужилац да друготуженом, туженој трећег реда и туженом четвртог реда накнади трошкове парничног поступка у износу од 351.000,00 динара. У четвртом ставу изреке одбијен је предлог првотуженог за прекид поступка у овој правној ствари. У петом ставу изреке, предлог друготужене, тужене трећег реда и туженог четвртог реда за ослобађање од плаћања судских такси у овом спору је одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2129/20 од 22.09.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у делу који се односи на одлуку о главном захтеву и трошковима поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом је одбијен тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете за душевне болове због повреде угледа и части, као и за претрпљени страх. Врховни касациони суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, будући да је ревизија усмерена на разрешење конкретног спора, и у истој се у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну примену материјалног права, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку. Ревизијом се посебно не указује на законске разлоге из члана 404. став 1. ЗПП-а – на правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, неујадначену судску праксу у овој врсти спорова, односно на потребу новог тумачења примењеног материјалног права. Стога је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 17.03.2015. године, ради накнаде штете, а вредност предмета спора износи 500.000,00 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић